

grunden til Købet er den smukkeste tænkes kan, Ønsket, om at Ejendommen skal blive i Slægtens Eje."

Se, det er et typisk Eksempel paa, hvorledes en Mand kan være bragt til Ruin uden egen Skyld. Hans Ulykke er forvoldt ved den Kronestigningspolitik, som den Rigsdag, der blev opløst foran sidste Valg, fik gennemført; det er politiske Forholdsregler, som har forvoldt hele hans Ulykke, og saa skylder vi ogsaa at komme ham og alle dem, paa hvem han er det typiske Eksempel, til Hjælp. Vi er kommet Sønderjyderne til Hjælp i deres Vanskeligheder af lignende Art; det har vi alle været enige om, og jeg haaber derfor ogsaa, at vi alle kan enes om at hjælpe Landbruget i det øvrige Danmark, og ikke alene Landbruget, men ogsaa andre, hvis Virksomhed er blevet ødelagt ved den Krise, som Kronestigningen har forvoldt.

Jeg tror imidlertid, der er en bedre Maade at gøre det paa end den, hvorpaa man har grebet Sagen an overfor Sønderjyderne, som man blot laaner nogle Penge, hvorved deres Gæld forøges. Det, vi maa tilstræbe, er at faa Gælden bragt nedad. Det er en Gældsnedbringelsesforanstaltning, det gælder om i dette Øjeblik, naar vi skal hjælpe Erhvervslivet i Danmark, og de Foranstaltninger, som jeg skal have den Ære at bringe i Forslag, har jeg derfor ogsaa under Affattelsen af Forslaget knyttet saaledes sammen med de Tilskudslove til Sønderjyderne, som allerede er vedtaget af dette høje Ting, at de kan virke sammen med disse. Hvor mange af Sønderjyderne der saa vil vælge denne Udvej, hvis dette Forslag bliver gennemført, det bliver deres egen Sag.

Den Lov, vi har om Tvangsakkord, og som blev til i 1905, har ikke slaaet til i den Krise, vi nu er inde i, og det skyldes, at der til denne Lov knytter sig to store Hovedfejl. Den ene er den, at efter at en Mand har henvendt sig, hvor han skal, om at faa en Tvangsakkord ordnet, kan der hengaa en ikke ganske kort Tid, i hvilken han endnu kan være Genstand for Retsforfølgning fra sine Kreditors Side, hvorved hele Forsøget paa at skabe ham en Akkord og faa nedskrevet hans Gæld let kan strande. Dernæst er der den Fejl, at man under Tvangsakkorden har indrømmet Pantekreditorerne en Særstilling, der er saa vidtgaaende, at de til enhver Tid kan vælte Akkorden eller, man kan sige for Landbrugets Vedkommende, paa Forhaand umuliggør den, idet Pantekreditorerne, hvis de vil, kan forholde sig aldeles passive, men lure og gribe ind, naar de vil, og hvis

de vælger at forholde sig absolut passive under hele Forberedelsen af Ordningen og under dens Gennemførelse, har de den Stilling bagefter, at de baade kan holde sig til deres Pant og faa Dækning, saa vidt det strækker, og dog har Krav paa, at der i Tvangsordningen skal afsættes til dem for den resterende personlige Gæld forholdsvis den samme Rate som til alle andre Kreditorer. Det er denne Regel i Tvangsakkordloven, som har forvoldt, at Tvangsakkord aldrig nogen Sinde er kommet til Anvendelse ude i Landbruget, fordi Pantekreditorerne dér spiller den aldeles overvejende Rolle i Modsætning til, hvad de gør overfor navnlig handlende i Byerne. Det, vi trænger til, er at faa en Gældsordning muliggjort, som er befriet for de Vanskeligheder, der af disse to Grunde er knyttet til Loven om Tvangsakkord af 1905. Desuden trænger vi til, at selv den, der endnu ikke er blevet insolvent, der endnu kan betale enhver sit, men kun er, som man siger, økonomisk kørt fast, kan henvende sig et Sted om Hjælp til at faa Forholdet til sine Kreditorer ordnet, saaledes at han trygt kan føre sin Bedrift videre. Endelig maa der til alt dette Penge til, og der maa paa en saadan Ordning fra Statens Side ofres mange Penge, men ikke uoverkommelig mange Penge. Det er desuden efter min Mening ikke mere end rimeligt, at Formuebesidderne, som ved Statsforanstaltninger har faaet en stor Gevinst ved Kronestigningen, kom til at afstaa en Del af denne gennem en Afgift, hvorved man kunde dække de Udgifter, som er forbundet med at hjælpe dem, der ved de samme Statsforanstaltninger er blevet bragt til Ruin. Det Forslag, jeg derfor har den Ære at forelægge for det høje Ting, handler om Foranstaltninger til at hjælpe de kriserammede ved at ordne deres Gældsforhold, saaledes at de efter Ordningen kun skylder i rimeligt Omfang en fast, tinglæst Gæld paa deres Ejendom, men er befriet for al løs personlig Gæld. Naar Ordningen er afsluttet, skal der være skabt saadanne Vilkaar, at en dygtig Mand og en økonomisk Kone kan klare sig i Fremtiden.

Idet jeg nu gaar over til i Enkelt-heder at gøre Rede for Lovforslagets Bestemmelser, ønsker jeg at udtale en Tak til Kreditforeningsdirektør Orla Buhl, fordi han med sin store praktiske Erfaring har bistaaet mig ved Udarbejdelsen af det Forslag, jeg her har den Ære at forelægge. Forslaget gaar ud paa, at der af Sogneraadene paa Landet, af Kommunalbestyrelserne udenfor København og Frederiksberg